

Πρόλογος

ΙΣΙΔΩΡΟ ΤΟΝ ΕΛΕΓΑΝ τον μπαμπά μου, αλλά οι φίλοι του τον φώναζαν καπτα-Σιδερή. Η μαμά τον έλεγε χαϊδευτικά Νταίρη. Ισίδωρος Ξενάκης. Μου αρέσει να το λέω ολόκληρο, γιατί στα αυτιά μου ηχεί σαν μελωδία. Δεν ήταν πάντα έτσι. Μου πήρε μισή ζωή να καταλάβω πόσο υπέροχη ήταν αυτή η μελωδία.

Ο μπαμπάς μου γεννήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου του 1929 και πέθανε (πήρε μήνες να το ξεστομίσω αυτό) στις 24 Ιουλίου του 2018, στα 89 του χρόνια. Πλήρης ημερών, θα έλεγε κάποιος. Για μένα, όμως, έφυγε νωρίς. Όταν έρχεται η ώρα να φύγει ο μπαμπάς σου, πάντα θα είναι νωρίς.

Ένα μήνα πριν φύγει, έκοβε ντομάτες από τον κήπο του με τις εγγονές του. Κάθε μέρα έκανε 20 λεπτά διάδρομο, περνούσε τέσσερις-πέντε ώρες στο μποστάνι του και δύο ώρες με τα φιλαράκια του στο αγαπημένο του καφέ. Μέχρι το τέλος. Όργωνε κάθε Δευτέρα την πλατεία της Βούλας, τις τράπεζες και τις δημόσιες υπηρεσίες. Τον μπαμπά μου λες και τον είχε ξεχάσει ο Θεός. Μέχρι που τον θυμήθηκε.

Καταγόταν από τη Χίο και μεγάλωσε με τα τρία αδέρφια του στα χωράφια και στις ελιές στο Λατόμι, λίγο έξω από τη Χώρα. Ο μπαμπάς του, ο Στέφανος Ξενάκης, ήταν έμπορος και πουλούσε μαστίχα. Τα έχασε όλα στον πόλεμο, όπως κι οι περισσότεροι. Ο μπαμπάς μου μπάρκαρε στα 19 του, πήγε στη Σχολή Εμποροπλοιάρχων και γρήγορα έγινε Καπετάνιος. Ταξίδευε μέχρι τα 46 του κι όταν βγήκε στη στεριά, έγινε Αρχικαπετάνιος. Ο μπαμπάς μου σταμάτησε να δουλεύει στα 83 του.

Ο μπαμπάς μου δεν έλεγε πολλά. Κοίταζε τη δουλειά του. Βοηθούσε τα πληρώματα, χωρίς να τους χαρίζεται. Ήταν δίκαιος, αλλά όπου χρειαζόταν κι αυστηρός. Πάντα χαμογελούσε. Πάντα δούλευε. Πάντα αγαπούσε.

Τον μπαμπά μου τον χόρτασα. Ποτέ δεν τον στερήθηκα. Με είχαν με τη μαμά στα καράβια από τα δύο μου χρόνια. Η μαμά λέει ότι ήταν παρακινδυνευμένο, αλλά εγώ λέω ότι ήταν το μεγαλύτερο δώρο που μου έκαναν ποτέ. Τον μπαμπά μου πάλι δεν τον χόρτασα. Βλέπεις, τον μπαμπά σου ποτέ δεν τον χορταίνεις.

Ο μπαμπάς μου ήταν ένα κράμα χωριατόπαιδου με αξίες κοσμοπολίτη, που ήξερε πώς να συμπεριφέρεται και να

τιμάει τους πάντες. Μεγάλωσε στα χωράφια κι όμως θα μπορούσε να είχε μεγαλώσει στο Παρίσι ή στο Λονδίνο.

Ίσως γι' αυτό τον έλεγε Κάπτain ο Μαθηός, το αγαπημένο του αφεντικό. Ήταν, νομίζω, ο μόνος που τον έλεγε Κάπτain.

Αυτό το βιβλίο, λοιπόν, είναι αφιερωμένο στον Κάπτain.

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στον Ισίδωρο Ξενάκη.

Τον δικό μου Κάπτain.